

Hyvää elämää

OLEN YLPEÄ itsestäni, lapsistani ja siitä, että olen selviytynyt kaikesta ja jaksan jatkaa. **INSPIROIDUN** musiikista ja tanssista. Minun täytyy päästä luontoon joka päivä. **RAKKAIN RUTIININI** on kissani silitely. **SAAN VOIMAA** taiteesta, luonnosta ja henkisistä asioista, kuten rukoilusta. **HAAVEILEN** että voin hoitaa ihmisiä taiteellani. Olen käynyt äänihoitajakurssin ja teen äänirentouksia.

Satu 19-vuotiaana.

”Viimeisestä palkastani ostin kameran”

Satu Kekäläinen on 54-vuotiaana vihdoon unelmatyössään irtisanomisen ja erojen jälkeen. Nykyisin hän valokuvaa jäätä. Lapsena se pelasti hänen henkensä.

SARI HANNIKAINEN, KUVA SUVI ELO

Kolme vuotta sitten minut irtisanottiin kuulontutkijan työstäni. Perusteena oli, ettei minulle ollut enää tarjota työtä eikä työtiloja. Olin ollut sitä ennen kuukausia sairauslomilla.

Oireet alkoivat silmien kutinalla ja kuumisella. Sitten tulivat keuhkoputken- ja poskiontelontulehdukset. Työtilassa todettiin lasivillapölyä, mutta remontti ei poistanut oireitani. Aloin saada äänenmenetyksiä ja herkistyin hajusteille, mikä vaikeutti työskentelyä ja potilaiden hoitamista. Kuntoutukseen en päässyt, sillä sisäilmasairauksiin suhtaudutaan edelleen vähättelevästi.

Viimeisestä palkastani ostin kameran. Valoa tilanteeseeni on tuonut vuosi sitten perustamani taidealan yrityksen. Olen sen jälkeen pitänyt taidenäyttelyitä ja tehnyt valokuvistani tauluja ja kortteja, joita voi käyttää terapiatyössä tunnetaitojen parantamiseksi. Otan makropeilauskuvia jäätä, johon yhdistän muita luonnon sävyjä ja muotoja. Mitä vaikeampaa minulla on, sitä luovempi olen.

JÄÄ PELASTI henkeni, kun olin kaksivuotias. Olin sairastunut keuhkokuumeeseen, jota hoidettiin niin isolla määrällä antibiootteja, että sain myös lääkemyrkytyksen. Olin hengenvaarassa. Lopulta minut laitettiin sairaalassa jäähin 40-asteisen kuumeen laskemiseksi. Äiti ja isä oli jo kutsuttu hyvästelemään minut, ennen kuin käänne parempaan tuli jäähdytyshoidon ansiosta.

Hengenvaarallisesta tilanteesta ei juuri kotona myöhemmin puhuttu, sillä se oli ollut traumaattinen kokemus opettajaisälleni ja tilintarkastajaäidilleni. Sairastumisesta jäi pysyviä vaurioita keuhkoihini, mikä teki vanhemmistani hyvin suojelevia minua, ainokaistaan, kohtaan. Kymmenvuotiaana sain antibioottikuurin seurauksena anafylaktisen sokin ja jouduin taas sairaalaan.

Vanhempieni paapominen ja huolehtiminen tuntuivat minusta tukahduttavilta. Isän tavoin olen taiteellinen ja boheemi, en tarkka kuten äiti. Halusin toteuttaa itseäni vapaasti. Menin mieluummin kuumeessa kouluun kuin paljastin, että olen kipeä, mikä aiheutti pitkittäneitä tautteja, lisää huolta, lääkemuureja ja kotona vietettyjä päiviä.

MUMMONI, äidinäiti, oli minulle hyvin läheinen. Hän oli luova käsityöihminen ja sai sen puolen esiin minussakin. Mummon navetassa pidin lehmille muotinäytöksiä. Lukion jälkeen opiskelin artesaaniksi. Haaveilin käsityönopeuttajan ammatista ja pyrin sitä kohti aloittamalla arte-

nomiopinnot, mutta ne jäivät kesken, sillä tylsistyin. Opinnoissa oli liikaa sellaista, jonka jo osasin.

Taideala tuntui muutenkin epävarmalta. Minulla oli tavoitteena saada mies, lapsia ja työpaikka. Tein järkivalinnan ja aloin opiskella terveydenhoitajaksi, sillä ajattelin, että hoitoalalla on aina töitä.

Lasteni isään ja tulevaan aviomieheeni tutustuin 22-vuotiaana. Seitsemän vuoden päästä siitä saimme pojan ja siitä puolentoista vuoden päästä tytön. Halusin useamman lapsen, jotta lapseni ei joutuisi kasvamaan perheensä ainokaisena kuten minä.

OPISKELIN LISÄÄ lasten ollessa pieniä ja valmistuin erikoissairaanhoidajaksi. Molemmilla lapsilla oli erityispiirteitä, mikä kysyi minulta voimia kaiken muun lisäksi.

Emme osanneet hoitaa parisuhdettamme vaan pakenimme vaikeuksia tahoillemme: mies metsästämään ja minä lavatansseihin. Etsin ihailua ja arvostusta muilta miehiltä. Tuntui hyvältä, että minut nähtiin viehättävänä naisena. Ongelmat parisuhteessa johtivat eroon 23 yhteisen vuoden jälkeen. Sitä ennen olin tehnyt eroa mielessäni kauan. Jäin lasten kanssa kotitaloomme Littoisiin Turun lähelle. Avioeron jälkeen olen seurustellut muutamia kertoja ja kokenut kipeitä eroja.

Sairaalaosastot kammottivat minua lapsuuden kokemuksieni takia. Tunsin niissä syvää turvattomuutta. Tein vuosien ajan töitä kotisairaanhoidossa, jotta potilaat voisivat saada hoitoa omissa kodeissaan sairaalaan joutumisen sijaan. Kotihoitotyö oli antoisaa mutta myös niin rankkaa ja vastuullista, että kärsin korkeasta verenpaineesta ja uupumuksesta. Opiskelin aikuisena audionomiksi eli kuulontutkijaksi voidakseni tehdä hoitotyötä uudella tavalla.

OIREILUNI TYÖTILOISSA alkoi vähitellen niiden kahdeksan vuoden aikana, jotka olin sairaalassa töissä. Mutta oli mahdotonta osoittaa, että oireeni johtuivat juuri sairaalan sisäilmasta.

Irtisanomiseni jälkeen en ole ollut palkkatyössä, mutta nyt tuntuu, että olen pitkästä aikaa jonkinlaisessa käännekohtassa. Vaikeiden vaiheiden jälkeen saan olla yrittäjänä luovalla alalla ja samalla auttan muita kuvieni avulla sanoittamaan tunteitaan. Yli viisikymppisenä olen vihdoin unelmatyössän.

Omasta kokemuksesta tiedän, miten tärkeää on, että ihmisellä säilyy mielikuvitus. Se auttaa vaikeiden tilanteiden yli.

TUNNETKO

naisen, jonka elämäntarinan haluaisit lukea näiltä sivuilta? Lähetä vinkki meille sähköpostilla anlukija@otavamedia.fi tai kirjeitse Anna, Maistraatinportti 1, 00015 Otavamedia (kuoreen merkintä ”Matka naiseksi”). Emme valitettavasti voi vastata kaikkiin viesteihin henkilökohtaisesti.